

Hvorfor bør vi staa i D. K.

—o—

Naar Fru Jutta Møller eller en anden — efter vore Begreber her i Vignæs — *tillidsvækkende* Ven af D. K. taler i vor Kreds, vil det altid være ovenstaaende Spørgsmaal vi ønsker, hun skal besvare for os, dette Spørgsmaal er nemlig den Luft, vi aander i Dag efter Dag, Aar efter Aar.

Selv søger jeg at svare paa Spørgsmaalet ved at sige: „D. K. er Landetsaarvaagne Samvittighed, der paaser, at de smaa og svage i Samfundet ikke glemmes under Lovgivningen, og at alles Evner og Kræfter faar lige Ret til Udfoldelse.“ Og det er let at paapege, hvad der er udettet, om det end er vanskeligere at forklare, at vi Kvinder, nu Skrankerne for vor Indflydelse overalt er væltede eller dog vakler, stadig skulde behøve en særegen kvindelig Organisation, er det ikke at drille Manden til ingen Nytte?

Dernæst søger jeg at bevise, at Kredsen her i Vignæs i det smaa er et Afbillede af D. K. i det store og hele. Vi bør stræbe hen imod at blive Sognetsaarvaagne Samvittighed, tage de Opgaver op, som „vor Regering“ her paa Stedet forglemmer og forsømmer, gøre det saa ihærdigt og personligt uegennyttigt, saa vi før eller senere sejrer.

Saavidt er der Enighed, men saa kommer de Spørgsmaal, som jeg har vanskeligt ved at klare og derfor lader gaa videre til Bladet, hvor skulde vi ellers gaa hen med dem?

Der er nu først Distriktsstyrelsen, hvad skal vi med den? Har en Formand noget paa Hjerte, kan hun jo let i vor Telefontid faa de andre Formænd i Tale og et foreløbigt Samarbejde igang, og har de det ikke, hvad er saa en Form uden Indhold. En Klods om Benet, Pengespild og Kraftspild. I en Tid, hvor selv ret ubegavede Mandfolk forstaar, at det fremmer en Sag at gaa til Hovedet fremfor at kravle op ad alle Trapperne, er det kedeligt for os at faa denne Afsats at snuble over, den kan dog ikke puste Liv i en død Kreds, og en levende behøver den ikke. Hvad skal vi med den, har vi alvorlige Ting paa Hjerte, som jeg i Dag, saa gaar vi jo dog til Hovedstyrelsen

og Bladet. Det er nemlig mit andet og vigtigste Ærinde idag, at formulere en Bøn til D. K.s Hovedstyrelse.

Der er herude paa Landet et Forhold der bør ordnes.

Hvorfor skal vi herude have alle de kvindelige Polakker til i Skærsommertiden at gøre det kostbare Arbejde med Roelugningen, der kunde være sundt Feriearbejde for underernærede københavnske Kvinder og Børn. Det er jo ikke hæsligt Slavearbejde, selv ret velstillede Mødre og Børn og ældre Folk herude udfører det for sig selv og andre. Men Masser af fremmed Arbejdskraft skal til, har Landet Raad til det? og hvorlænge er den til at faa? Ved D. K. ikke, at endog kinesisk Arbejdskraft har været paa Tale, hvis Polakkerne bliver holdt tilbage i deres eget Land.

Men saa kommer jo rigtignok det frygtelige Arbejde om Efteraaret med i Kulde og Ælte at tage Roerne op. Det er frygteligt, men dog har Danmark benyttet „Polens Døtre“ dertil, og vor hjemlige Kvindebevægelse har set til. Samtidig har vi overfyldte Fængsler, hvor Fangerne har det saa godt, at de ofte længes tilbage, hvad om vi lod dem tage vore Roer op, det er herligt med Beplantning af Jyllands Heder, men det haster med vore Sukker- og Foderroer, det haster med Udnyttelsen af alle de Hjælpekilder vi har i vor Haand i dette Aar, paa denne Dag.

Kan ikke D. K.s Hovedstyrelse hjælpe? De er derinde, nær ved alle dem, der raader og styrer. Vi er stolte af vor Hovedstyrelse, vi finder, at de er Landets stadseligste mest veltalende Kvinder, men vi længes efter, at de skal hjælpe os, der hvor Skoen trykker, — om en Saal eller to skal revne, om en Distriktsstyrelse gik i sin Mor igen, hvad gjorde det, om vi fik dette fortvivlede Spørgsmaal løst endnu iaar.

Tænk, hvor vi smaa Kredsformænd med vor Styrelse blev stærke, om Landmanden og Landbokvinden gennem os inde fra vor Hovedstyrelse — fik den saa lidenskabeligt attraaede, saa ængsteligt efterspurgte Arbejdskraft.

Kan vi ikke blive hjulpe?

Lad de fattige Børn i de københavnske Skoler faa Ferie, naar Ro-

erne skal luges, lad dem ikke tigge sig ind hos Landboerne, der ofte har saa ondt ved at faa dem paset, fordi man i alle Hjem herude er overbebyrdet med Arbejde, nej, lad dem *tilbyde* sig til det vellønnede, smukke Sommerarbejde, og lad blege Kvinder følge dem hermed og passe dem, og bo med dem i de Lokaler, vi kan skaffe, maaske de tomme Polakkaserner. Alle vil de blive brune og rødmossede og rejse hjem med mange Penge.

Véd D. K., hvor mange Penge Polens Kvinder bringer ud af Landet?

Hjælp os med at ordne dette, og vi vil i kommende Dage have Svar paa rede Haand, hvorfor vi stod og *fremdeles staa* i D. K.

Vignæs Præstegd. i April 1917.

Thyra Jensen.

— — —

Intet glæder D. K.s Hovedstyrelse mere, end naar Kredsene sender den Anvisning paa Arbejde, og det er jo ikke et lille Stykke Arbejde Thyra Jensen her bestiller hos Hovedstyrelsen: at gøre Forsøg paa at løse den saare vanskelige Opgave at omregulere en Del af den kvindelige Arbejdskraft fra Byerne og ud til Landet.

De Forsøg, som tidligere fra anden Side er gjort herpaa for den mandlige Arbejdskrafts Vedkommende, virker jo ikke opmuntrende, og det er vel ogsaa et Spørgsmaal, om Landbruget vil staa sig ved at faa den polske kvindelige Arbejdskraft ombyttet med underernærede, blegsottige Fabriksarbejdere, der aldrig har haft deres Hænder i Jorden, men kun beskæftigede med Spole og Væv. Et hvert Arbejde kræver jo Indøvelse og Træning, og ligesom en Kvinde, der havde tilbragt al sin Tid med Arbejde i Mark og Stald sikkert i den første Tid vilde tilsætte Kræfter og Sundhed, hvis hun pludselig blev hensat i Fabrikken med den evige Summen og Rysten og det nerveanspændende Arbejde ved den ustandselig snurrende Maskine, saaledes vilde Fabriksarbejdere sandsynligvis ogsaa i Begyndelsen lide under den uvante legemlige Anstrængelse i al Slags Vejr og sætte baade Mod og Kræfter til i Roemarkerne eller ved Høstarbejdet.

Under normale Forhold var det vel raadeligt at lade hver Skoma-